

mínou K-ovou jako opatrovníci k činu, avšak výživné pro tohoto nezletilého mělo býti placeno měsíčně předem Hermíně K-ové, již zapláceno nebylo, a proto nemohl se povinný zprostiti závazku tím, že složil vymáhanou částku pro nezletilého do sirotčí pokladny, neboť tím nesplnil svůj závazek ze smíru, a proto nárok exekucí vymáhaný tímto složením nezanikl. Hermína K-ová hledíc k soudnímu smíru nebyla povinna osvědčovati u opatrovnického soudu, kolik na nezletilého vynaložila.

Čís. 13511.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Zápisem odštěpného závodu cizozemské společnosti s r. o. do tuzemského rejstříku nevzniká nový, od hlavního závodu odlišný podmět.

Předpisu § 2 (2) zákona nelze použítí, bylo-li jednáno v zastoupení tuzemské reprezentace cizozemské společnosti s r. o., jejíž tuzemská reprezentace nebyla dosud zapsána do rejstříku.

(Rozh. ze dne 5. května 1934, Rv I 1606/32.)

Žalovaný objednal u žalující firmy zboží jako ředitel a v zastoupení chystané tuzemské reprezentace cizozemské (vídeňské) společnosti s r. o. Žalobě o zaplacení kupní ceny procesní soud první stolice vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Podle § 2 odst. (1) zákona o společnostech s r. o. vzniká tuzemská společnost s ručením obmezeným teprve zápisem do obchodního rejstříku, jenž má tu účinek konstitutivní. Společnost, do obchodního rejstříku nezapsaná, právně neexistuje, nemajíc ani právní subjektivitu. Aby předešel újmě, jež by z toho mohla vzejíti osobám, pravý stav věci neznajícím, stanovil zákon v druhém odstavci téhož zákonného ustanovení osobní závazek těch, kdož předsevzali právní jednání jménem společnosti, dosud v obchodním rejstříku nezapsané. Předpokladem tohoto osobního ručení je, by bylo jednáno jménem společnosti existující již f a k t i c k y, nikoliv však dosud právně. Naproti tomu dosah prvního odstavce § 107 zákona o společnostech s r. o. jest podstatně jiný. Tu zápis odštěpného závodu cizozemské společnosti v tuzemsku nemá účinek konstitutivní a nemůže tu proto dopadati ani účel, ustanovením § 2 odst. (2) cit. zák. sledovaný. Že tomu tak, vyplývá již z ustanovení § 108 čís. 1 zák. o společnostech s r. o., podle něhož předpokladem pro zápis odštěpného závodu v tuzemsku je sama právní jsoucnost cizozemské společnosti. Mohou proto i cizozemské společnosti, není-li to ovšem mezinárodní dohodou zakázáno — čemuž v poměru Československé republiky s republikou Rakouskou není — v tuzemsku provozovati obchody, nabývati práv a se zavazovati jako jiné osoby fyzické. Chtějí-li ovšem provozovati obchody v tuzemsku prostřednictvím odštěpného závodu, je podle § 107 (1) zákona o společnostech s r. o. nutným zápis odštěpného závodu do tuzemského obchodního rejstříku. Tímto zákon-

ným ustanovením, sledujícím účele procesualní a účele živnostensko-policejní, by totiž zastupování a vedení odštěpného závodu bylo učiněno proti tuzemským úřadům nezávislým na cizozemském hlavním závodu a aby též tuzemské úřady nebyly závislé, pokud jde o poměry odštěpného závodu, na rozhodování úřadů cizích, nebylo nic změněno na hmotně-právních předpisech, zejména co do vzniku obligačních závazků a jejich podmětů. Nevzniká tudíž zápisem odštěpného závodu nový, od hlavního závodu odlišný právní podmět, nýbrž právní podmět je tu nadále jen jediný, t. j. cizozemská společnost sama; ta je majitelkou odštěpného závodu a ručí též sama za veškeré tuzemské i cizozemské závazky. Důsledkem toho je i representace (zastupitelství) ve smyslu § 108 čís. 2 zákona o společnostech s r. o. jen zastupcem cizozemské společnosti v tuzemsku, zřízeným ku provozování obchodů v tuzemsku. Bylo-li tudíž zjištěno, že žalovaný objednal od dovozatelky zboží jako ředitel a v zastoupení chystané tuzemské representace firmy Z., společnost s r. o. ve Vídni, jež podle vládní vyhlášky ze dne 25. února 1921 čís. 83 sb. z. a n. má též právní charakter jako tuzemské společnosti s ručením obmezeným, byla podle toho, co řečeno, z těchto obchodů zavázána podle všeobecných předpisů o zastupování jen u vedená společnost sama, nikoliv žalovaný osobně. Na tom, že objednávky se staly sice v době zřízení representace, avšak ještě před zápisem odštěpného závodu do obchodního rejstříku, nesejde, když pro osobní závazek žalovaného ustanovení § 2 odst. (2) zákona o společnostech s r. o. nepřichází v úvahu a jiný důvod jeho ručení nebyl prokázán.

Čís. 13512.

Výrokem pozůstalostního soudu, že s jeho hlediska není závady, by část pozůstalosti nebyla vydána dědicům, jest odstraněna závada s hlediska § 28 nařízení ze dne 15. září 1915, čís. 278 ř. zák.

Každý z několika dědiců, jimž byla pozůstalost odevzdána, jest oprávněn domáhati se vydání části cenných papírů na tom, u něhož byly pro pozůstalost složeny.

Pokud jest cenné papíry pokládati za věci dělitelné.

(Rozh. ze dne 5. května 1934, Rv I 1644/32.)

Odevzdací listinou ze dne 7. října 1921 byla pozůstalost po Jiřím M-ovi odevzdána pěti jeho nezletilým sourozencům, mezi nimi i žalobkyni Terezii F-ové. Do pozůstalosti náležely i cenné papíry, složeny u žalované banky. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se Terezie F-ová na žalované bance vydání některých cenných papírů. Procesní soud prvního st. o. l. žalobu zamítl. Důvody: Je zjištěno, že pozůstalost Jiřího M-a, pokud záleží v cenných papírech u žalované banky uložených, dosud nebyla mezi spoludědice rozdělena. Poněvadž jde jen o svéprávné dědice, není nutno provést rozdělení podle § 166 nesp. patentu, jak tvrdí žalovaná strana, a stačilo by podle § 170 patentu rozdělení i mimosoudní. Žalobou domáhá se Terezie F-ová jako spoludědička a podílnice, byť ne úplného, tož alespoň částečného zrušení společenství